

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Tractatus De Brevissima Ad Perfectionem Via, hoc est De
Perenni Divinæ Voluntatis Intentione, Executione,
Apprehensione**

Družbicki, Kaspar

Coloniae, 1723

Caput. VIII. Probatur adhuc Exercitium Voluntatis Divinæ, præstare aliis
Exercitiis, ex eo quòd omnem eorum perfectionem contineat,
exercentique compendiò conferat.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55395](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55395)

CAPUT. VIII.

*Probatur adhuc Exercitium
Voluntatis Divinae, prestare a-
liis Exercitiis, ex eo quòd omnem
eorum perfectionem contineat,
exercentique compendio
conferat.*

ESt etiam ex hoc capite, Divinae Volunta- 35.
tis intentio & executio melior aliis omni-
bus, quia quidquid alia perfectionis habent,
quidquid conferunt operanti, hoc totum,
hæc sola, melius etiam, confert. Et quod
alia per ambages, longosque circuitus osten-
dunt, ad hoc ista compendio, synceriusque
securiusque deducit. Alia postquam ad suos
proprius terminos deduxerint, ultra non du-
cunt, sed perfectiori intentioni id muneris
tanquam suum relinquunt. Hæc nunquam
operantem deserit, sed per omnia vitæ Spi-
ritualis, operationumque perfectarum puncta,
rectè, sola, fila, sine vicariis ducit, usque ad
celsissimas Sanctitatis & perfectionis peri-
odos. Hoc ita esse, operæ pretium erit, ni
fallor, demonstrare. Quærenti ergo Perfe-
ctionem, & cum Deo unionem, necessaria
est Mandatorum Divinorum observatio: *Si Matt*
enim vis ad vitam ingredi, serva mandata; 19.
at quid est, servare mandata, nisi exequi Vo-
luntatem Dei? Dixit Christus: *Si quis vult Luc.*
post me venire, abneget semetipsum, at quis 9.

tàm se abnegat, quisve tàm se in manus Dei resignat, à seque desciscit, quàm is, qui in omnibus hoc solum quærit, quid Deus velit: hoc solum facit, quod Deus vult. Hoc solum optat & orat; *Fiat voluntas Dei*. Certè

6. si is sic operans, suam adhuc propriam retineret voluntatem, illa aut cum Dei Volunte cohæreret, & sic communis jam non propria esset, aut Voluntatem Dei facere, non esset illam facere. Inter propriam enim hominis, & inter Dei Voluntatem, medium nihil est tertium, quare qui solam Dei Voluntatem intendit, ubique, suæ voluntati propriæ nihil loci relinquit: Sicut si quis mari limitem tolleret, terras omnes auferret, aut demergeret.

36. Dicitum est Abrahamæ: *Ambula coram me*
 Gen: & *esto perfectus*. Quæso quid est cum DEO
 17. ambulare, nisi ubique Deum agnoscere præsentem, esse, atque illius motu sese gerere; hoc autem quis meliùs & exactiùs facit, eo, qui ubique solam & unam DEI Voluntatem intuetur; ad eamque se componit? utique hoc est sollicitè ambulare cum Deo suo: præsertim quòd Voluntas Dei Deus sit, quòd non possit non præsentem Deum cogitare, qui nihil vult extra ejus placitum operari. Ad sui cognitionem tantoperè (ut satis notum est) tendenti ad profectum necessariam, quâ ratione meliùs, certius, citius quis perveniet, quam per continuam Divinæ Voluntatis contemplationem? contraria enim nunquam magis elucescunt, quàm cum juxta sunt. Vitilitas hominis, malitia, obliquitas, fragilitas, ubi elucescet, si in conspectu Dignissimæ,

mæ, Sanctissimæ, rectissimæ, potentissimæ
Voluntatis Dei non apparebit? quomodo enim
se homo non cognoscat in Voluntate Dei,
quando toties experitur inclinari se ad contra-
ria Voluntati Dei, quando toties se videt,
aut deflectere, aut deflexurum fuisse à recto,
à vero à bono, nisi Dei fulciretur, & rege-
retur Voluntate? quid quod non aliunde sci-
mus, à quo bonum habemus, si quod habe-
mus, quàm è Dei Voluntate? quid quod vo-
luntatis nostræ, judiciorum nostrorum, con-
siliiorumque obliquitatem non aliter fidelius
exploramus, quàm ubi ea cum Divina contu-
lerimus voluntate.

Jam verò Deum, Deique sapientiam, 37.
providentiam, potentiam, suavitatem, effi-
caciã, omnia denique ejus mysteria, ubi ac-
unde melius certiusque perdiscemus, quàm
è Divinã voluntate? Sine quã nihil de Deo,
divinisque rebus scimus aut credimus: quid-
quid autem credimus aut scimus, ex ejus Vo-
luntate habemus: imò si quando recte an-
secus de Deo cogitamus nosse volumus, ad
Dei voluntatem non aliò recurrimus: hoc
enim tantum de Deo sentire possumus, quod
ille vult, & dat nos de se sentire posse: neque
tamen ideò minus certi sumus nos de illo bene
sentire, quia ex ejus arbitrio sentimus de ipso,
qui non aliter potest velle, ut sentiamus de
ipso, quàm ipse sentit de seipso: imò in quo
unum & idem est ipse sensus ejus de seipso,
& voluntas, quã nos vult sic vel sic sentire
de seipso.

38. Puritatem & Munditiam cordis, quæ sola ad visionem, hoc est, ad possessionem Dei sufficit, & requiritur, (*Beati enim mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt.*) non aliter certius acquirere possimus quam cum totos nos uni Divinæ voluntati impendimus: quid enim immundum in me superfit, quando totum me Divina voluntas occupat: hoc est, quando me totum Divinæ voluntati impendo? Certè si quid in homine immundum est, aut ex homine, aut ex Deo est. Qui se voluntati Divinæ totum impendit, nil sibi ex se, quo ex parte suâ inquinari posset, relinquit: aut ergo amator Divinæ voluntatis solius nihil immundi in se habet, & sic purus corde est, aut si quid habet, à Divinâ voluntate habet; quod vel blasphemiam est dicere, vel necesse est immunditiam illam mundissimam esse.

39. Imò etiam non aliter homo facilius ad Nihilum sui reducitur planissimum quam isto studio voluntatis Divinæ; si enim verè nil aliud homo, quam solam Dei voluntatem operatur, cum hoc ipsum per eandem solam Dei voluntatem operatur (*Sine me enim nihil potestis facere. Et: Omnis sufficientia nostra ex Deo est*) sequitur in tali homine nihil ex homine remansisse, sed & opus, & operantem unum solumque Deum esse: Ergo in tali homine perit felicissimâ perditione verus homo totus, & novus si quis est in eo, Deus est, Divinusque. Nihil enim jam agit, tanquam agens, sed magis tanquam patiens, nec operatur tanquam ipse, vel tanquam per seipsam

plum, sed operatur tanquam Deus, tanquam per Deum, tanquam ex Deo, in Deo, propter Deum, cum Deo. Per quod tamen nihil minus de mercede aut merito deperdit, quin potius tanto de illo certior est, quanto manifestius se experitur non solum Deo subiectum esse, verum à Deo & in Deum absorptum; suaque opera tanto esse Deo gratiora, & præmio digniora, quanto minus sunt humana, plus autem divina.

Ex his autem necessario promanat, ad 40. unionem & contemplationem Divinam; non facilius perveniri, quam per eandem Voluntatem Divinam, sic enim purificato, purgato, mundato, à seipso extracto, exhausto, annihilatoque, & in Deum translato homini, quid restat, quam ut eidem uniatur, inhæreat, eum contempletur, in eo voluptuetur, ipso inebrietur, &, ut ita dicam, moderatissimâ velaniâ helluetur. Sanè, qui adheret Deo, scriptum est, *unus spiritus est I. cum eo*; at quis ita adhæret Deo, ut is, qui Cor. unum vult, unum non vult cum Deo? Pa- 6. tet igitur, nisi fallor, quidquid boni & perfecti est, in aliis Sanctis exercitiis, hoc in isto uno perfectius, sinceriusque reperiri.

Jam verò quod compendiosius etiam & 41. brevius reperitur, per sese ex dictis elucescit, quod in multis seorsim est, hoc in isto uno simul reperitur, & quod alia nonnisi multâ & magnâ plurimarum circumstantiarum observatione, difficultatumque aut devitatione, aut superatione cum multis, aliis post alias permutationibus, atque ab imperfectioribus

ad perfectiora progressibus, non sine tamen voluntate Divinâ, conferunt, hoc una & sola Divina voluntas, per Intentionem puram operibus applicata, illicò, & brevissimè, & rectissimè, & suavissimè, constantissimèque possidendum tradit.

42. Declaro rem exemplo. Volo hanc illam mihi injuriam pati æquo animo, ut Christi exemplum sequar, utque Filio Dei à Deo in Magistrum mihi dato, Domino, Redemptori, Regi meo, homo, discipulus, servus, conformer: volo autem illi conformis esse, quia hæc est Dei voluntas, placitumque hoc est ante oculos ejus: hic patiendi injuriam communis est modus, at de quo nunc ago, & quem hic commendo, talis est, resecat omnia intermedia, non ut mala, sed ut moram facientia: & dicit; Volo injuriam æquo animo perpeti, quia sic Divinæ placitum est voluntati. Eodem pervenio, quò & illi, qui priorem sequuntur modum, idem lucrum commodumque habeo, quia perinde ut illi, Divinam facio voluntatem; nec plus illi faciunt, quàm ego, nec minus ego, quàm illi: hoc solùm præ illis habeo ego, quia quo tardiùs illi, citiùs pervenio ego. Quin & illud supra illos fortè assequor ego, quòd illi in tantâ intentionem ferie, non rarò voluntatem Dei magno suo damno non attendunt, aut certe non nisi à longe, & indirecte intuentur: ego autem transitis levioribus, in quibus præcipuum robur succusque boni non est, medullam
- rectita-

rectitudinis, & sanctitatis, scilicet, Dei voluntatem certus & indubitatus teneo.

Atque in hoc meo exercitio illud prætere- 43.
rea inest commodi, quòd illud mutare nunquam, aut deserere, ad aliudque perfectius transire, necesse habeo, cum tamen secus in aliis eveniat. Nam à timore servili, ad initialem aut filialem eundum est, ab amore concupiscentiæ ad amorem amicitiae & benevolentiae; ab amore Christi carnali & tenero, ad amorem Spiritualem, & serium; denique à Christo ad Deum, à Theandricis, ad pure divina transeundum est: ego autem sive Incipiens, sive proficiens, sive perfectus; sive in activâ, sive in contemplativâ, sive in mixtâ occupatus sum vitâ, semper voluntati Dei inhæreo, quin & inhærerere debeo, quæ ita se mihi accommodat in omnibus, ut cum immutabilis sit, mecum tamen mutetur, & incipientibus talem se præbet, ut solis Incipientibus videatur congruere: proficientibus talis apparet, ut ipsorum tantum putetur: perfectus sibi soli reservatam penè asserit. Non quod mutet Divina voluntas naturam, quæ, (ut dixi) est immutabilis, & eadem semper, sed quia usum sui variat, vel potius mutat eos qui se utuntur, redditque capaciores sui tantò magis; quantò illi ipsa uti pergunt impensius. Quod lumen in omnibus aliis piis exercitiis, vel non omninò, vel non facilè reperias ut unum omnibus commodè serviat, sed ita nata sunt omnia, ut omnia omnibus, unum uni, aliud alteri conveniat. Nullum igitur dubium esse, Voluntatis Divinæ, exercitationem

citationem omnibus aliis ad pietatem & perfectionem exercitiis, nobilius, melius, compendiosius, perfectius esse.

CAPUT. IX.

Intendere & exercere in omnibus DEI Voluntatem an præstet Intentioni quasitionique in omnibus Gloriæ Divinæ?

44. **N**on possum hoc loco præterire id, quod fortasse alicui faceßere difficultatem in re propositâ posset. Diceret enim aliquis. Agere propter unicam (aut etiam majorem) Dei gloriam, eamque in rebus omnibus attendere, est sublime sine dubio magnæque perfectionis exercitium, multumque defæcata Intentio; atqui videtur hic etiam operandi modus deserendus esse ob istam quam dudum commendo Divinæ solius Voluntatis executionem, & in omnibus intentionem. Sed nimirum tam hæc præsens, quam alia per multæ dubitationes nascuntur non aliunde, quam ex sola non rectè Divinam Voluntatem animo concipiendi consuetudine, cujus fundamentum est imbecillitas imperfectioque nostri intellectus, qui res excelsas, per se alioqui notissimas, non potest tamen uno intuitu, ita prout illæ in se revera sunt apprehendere, sed eas necesse habet in multa partiri, & sic per partes concipere, cum tamen iis rebus partes nullæ in se sint, sed quia illas intellectus nostri fragilitas & imbecillitas attribuit, ideo